

L'ANGLESA DE SANT FELIU DE GUÍXOLS

L'articulista fa lloança de l'obra «El gat, unes llavors i quinze llibres», que narra vivències d'un anglès a Sant Feliu després de la Guerra Civil

EL PAÍS I
LA SEVA GENT

Josep López de Lerma

ADVOCAT I EXVICEPRESIDENT DEL CONGRÉS DELS DIPUTATS

En el marc de l'anomenada «Col·lecció Josep Pla» que dirigeix en **Lluís Muntada**, la Diputació de Girona ha tingut l'encert de publicar «El gat, unes llavors i quinze llibres», de **Patricia Langdon-Davies**, vídua del famós reporter de guerra anglès **John Langdon-Davies**, autor de nombrosos llibres, per exemple el molt llegit «Darrera les barricades», que avui observa des de casa seva, ara al Passeig del Mar de Sant Feliu de Guíxols, el transcórrer de la vida sota tot l'horitzó que li dona la Mediterrània, que és molt, però segurament insuficient per a la seva forta personalitat.

L'any 1950 ella i el seu espòs, que ja havien fet algun esporàdic recorregut per Espanya, més ell que no pas ella, varen prendre la decisió de fer les maletes i instal·lar-se de manera estable a Catalunya. Primer i de forma provisional a la masia

que la família Manet tenia a Premià de Mar, i després, fins ara, a Sant Feliu de Guíxols, on varen regentar «Casa Rovira», un petit hotel familiar en un casalot situat a les afores del llavors nucli urbà, camí de Sant Amanç, propietat dels senyors **Jau-me i Conxita Rovira**, que segueix resistint el pas del temps i que encara avui és esvelt com sempre ho fou, però segurament més distingible per la ronda construïda que cap al Monestir porta. Varen anar-hi, com ella recorda, tot donat títol al llibre, amb un gat trígat - que «camina-va una mica de costat, com si anés begut»- de nom 'Topsy' (embriac), unes llavors de zinnia i quinze llibres pertanyents a la col·lecció «Hamish Hamilton» d'autors clàssics. Ho varen fer sota dues auto-imposades promeses: No tornar-se nadius del nou país, però no pas en el sentit literal de la seva traducció de l'anglès, puix es varen incorporar a la vida local sense cap mena problema, sinó respecte de trets com la vestimenta, la llengua, l'accent, la religió o les pautes de conducta, i també de seguir creient, com creiem, en la democràcia, tot sabent d'antuvi, tanmateix, que la terra que els anava a acollir no ofería cap pauta democràtica. De fet, votaven als laboristes allí a la seva pàtria.

Quan ells arriben a Premià de Mar, mesos després jo arribo a aquest món i ho faig per port de Sant Feliu de Guíxols.

Això portà a que «dels anglesos» poca cosa sabés al llarg de molts anys excepció feta que el seu fill gran, en **Nicholas**, me'l trobés al col·legi La Salle, sota el sobrenom de el «protestant», denominació que venia de la seva afiliació o així ens semblava, a l'Església d'Anglaterra o anglicana, que a la vegada, dins l'ortodòxia de l'Església de Roma en la que érem educats, constituïen uns heretges que, mira per on!, uns «hermanos» l'acollien avançant-se així al Vaticà II en molts anys i amb una mirada cristiana de debò. Atès això i atès que, superat el batxiller elemental i embarrancat en el superior, me'n anés a estudiar a Girona, del Langdon-

«La lectura de 'El gat, unes llavors i quinze llibres' evoca un temps ja passat a través d'una excel·lent i delicada prosa feta de pinzellades impressionistes»

«Patricia Langdon-Davies ens ha fet un extraordinari regal farcit de comprensió respecte el retard en què aleshores vivíem comparat amb Anglaterra»

Davies jo mai no tingués notícia directa. Altres cosa eren el senyors Rovira, que a la biblioteca de la Caixa de Pensions i d'Estalvis de Catalunya i Balears, al carrer Major, me'ls trobava a les quatre estacions de l'any.

La lectura de «El gat, unes llavors i quinze llibres» evoca un temps ja passat transcorregut en concret indret sota una processó de persones, com ara el senyor Vicenç Gandol - ex-batlle de Sant Feliu de Guíxols, persona afable i oberta, «aconsellador» de Can Rovira per al senyors Langdon-Davies després d'un primer

«mare de Déu!» relatiu a l'encàrrec rebut de cercar casa per a hotelet i «home orquestra», doncs era intermediari immobiliari, enterrador de morts, patrocinador dels creuers turístics per la Costa Brava i un inacabable etcètera - o el doctor **Jordi Rubió**, el pare del qual assistí a la meua mare quan el meu naixement i que fou durant anys el meu estimat metge personal, que ens fa entrar en la vida més íntima i familiars «dels anglesos» i de les seves peripècies, alhora que ens parla de manera dolça d'un grapat d'anys influenciats per la Guerra Civil de la que en John sabia potser més del compte si res més no pels que llavors manaven. La història que explica sobre **Nancy Cunard**, aristòcrata i molt rica que associada es va trobar amb un fotògraf de Mallorca, republicà fitxat per la policia, és en singular el que foren en plural aquells temps d'intervenció permanent sobre les persones, més si eren estrangeres i liberals.

A través d'una excel·lent i delicada prosa feta de pinzellades impressionistes, la Patricia Langdon-Davies ens ha fet un extraordinari regal. En primer terme, si se'm permet, als guixolencs, i, en segon terme, al conjunt del nostre país. Un regal acaronat per l'amor i l'estima, farcit d'altíssima comprensió respecte de l'innegable retard en què aleshores vivíem comparat amb la imperial Anglaterra dels seus orígens, on brilla la intel·ligència i la ment oberta de l'autora que trobà entre nosaltres la felicitat que traspuen totes i cadascuna de les pàgines del seu llibre. Un autèntic cant a la vida des del record emocionat a tots aquells que li varen donar la ma en l'aterratge i estada a Sant Feliu de Guíxols, a tots aquells que foren els seus clients, majoritàriament britànics, i al fer i al desfer de la família tota.